L'Insurgent

Publicació del Casal Independentista de Sants Jaume Compte

Nº 20 / Octubre 2000 / IV època

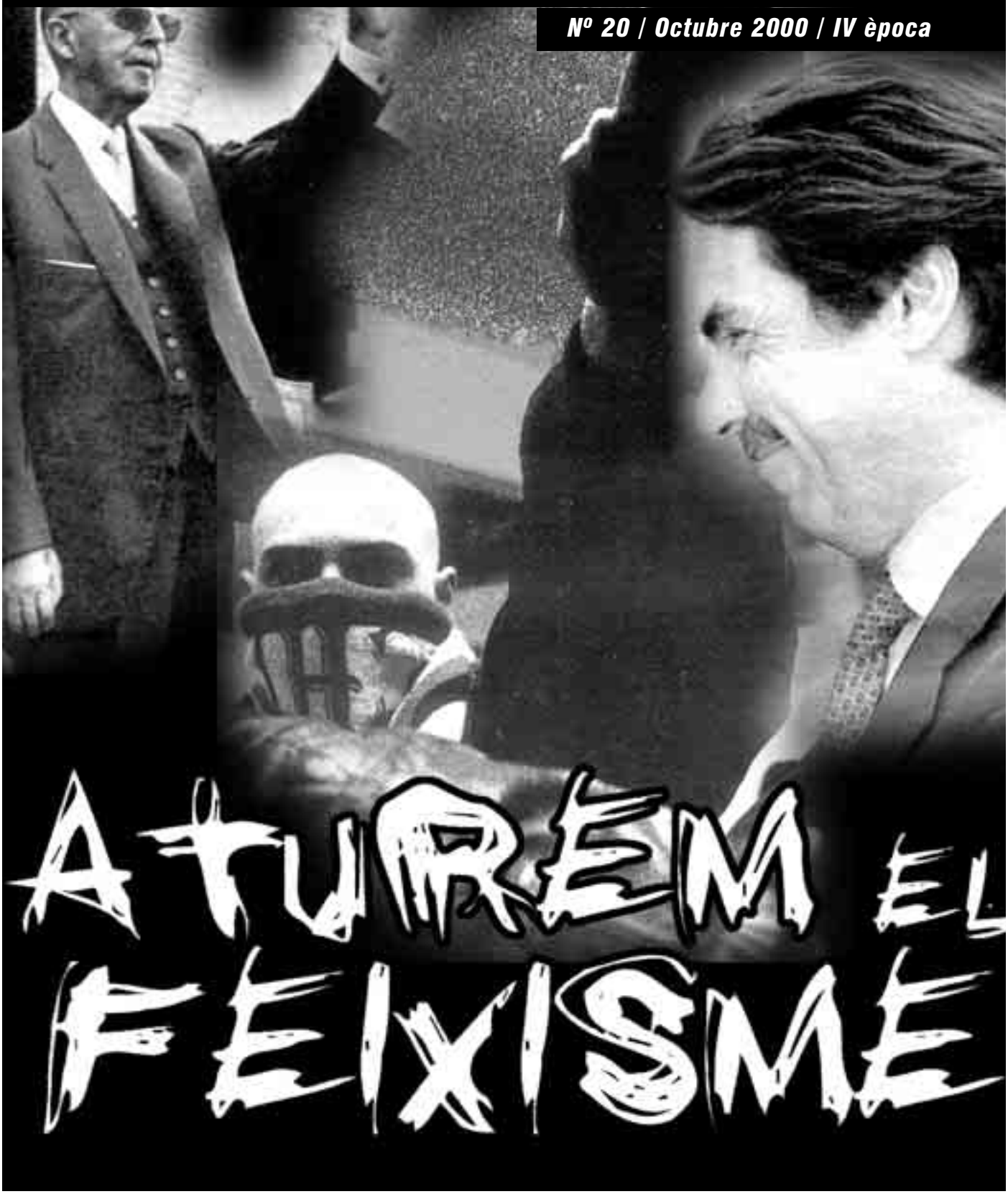

ATUREM EL FEIXISME

Feixisme ni a Sants ni enlloc

S'acosta un altre cop el 12 d'octubre, i totes les esperances i una ja gens dissimulada alegria ens fan afirmar que enguany no hi haurà cap mena de concentració feixista a Sants, ni enlloc. Per contra, dues jornades d'activitats ocuparan l'espai físic i faran més compatible el nom de la plaça amb les activitats que s'hi duran a terme. Una gran victòria fruit d'anys i anys de protestes i inequívoques mostres de rebuig per part del barri. Una victòria que haurà d'acabar amb el seguit d'agressions feixistes que inseparablement acompanyen la celebració de la Fiesta (?) de la Hispanidad, així com també l'impressionant desplegament policial, que amb l'excusa d'evitar enfrontaments ocupa *amb c* literalment la vila ja des de dies abans, i que se sol concretar el mateix 12 en detencions indiscriminades i violentes per part sobretot d'un grupet de socials tristament famós ja des dels desallotjaments d'algunes cases okupades (La Morada).

Una victòria encara més gran si es té en compte el context de repressió emparat en el ja recurrent "vamos a más" i que pren formes com les peticions de presó per als encausats del 12 d'octubre del 98, alhora que deixa impunes un seguit d'agressions de marcat caràcter xenòfob, malauradament cada vegada més habituals, i que criminalitza la discrepància o la simple reivindicació més justa en nom de conceptes hàbilment manipulats semànticament com tolerància o democràcia. Context que no dubta a vulnerar els drets més fonamentals i que es dota d'un corpus legal que proposa reduir l'edat penal als 14 anys en determinats "delictes" i que compta amb el vistiplau de l'anomenada "classe política" i dels mitjans de comunicació oficials.

Hem parlat de gens dissimulada alegria, ara cal parlar d'una sempre imprescindible prudència.

De cap manera s'entendria que la senyora García Valdecasas prohibís l'acampada reivindicativa a la plaça dels Països Catalans. Seria un greu error, per bé que l'alçada política de l'esmentat personatge deixa un amplíssim marge de possibilitats.

Pel que fa al Districte, tothom sap l'ambigüitat que sempre ha caracteritzat el seu posicionament, i malgrat que els darrers anys s'hagi posicionat, fruit de les pressions del barri, en contra de la concentració feixista, no es pot descartar de manera categòrica que finalment opti per no concedir el permís als actes antifeixistes que s'han de dur a terme a la plaça. Seria igualment una presa de pèl de cara al veïnat de la vila i a totes aquelles entitats, associacions i col·lectius que reiteradament han agafat la torxa del compromís antifeixista que ha caracteritzat Sants. Un error de gravíssimes conseqüències que, de ben segur, exigiria responsabilitats als que activament o passivament hi haguessin col·laborat.

El 12 d'octubre, no passaran!

(Nota de la redacció: en el moment de tancar aquesta edició ens ha arribat la notícia que han estat prohibits els actes convocats per la Plataforma Cívica a la plaça dels Països Catalans i traslladats a un nou emplaçament. Per contra, no ha estat desautoritzada la concentració feixista. Fet que no ens permet considerar la jornada com una victòria completa com proposavem, però tampoc considerar-la un fracàs ja que per primer cop, després de disset anys, s'ha obligat a posicionar-se a la "delegació del govern" davant la institucionalització de l'acte d'homenatge a la bandera espanyola auspiciat per la mateixa legalitat vigent que defensen. Alerta a les consignes i canvis d'última hora.)

Sumari

Casa Nostra	3-7
Terra Nostra	8-10
Internacional	11

Edita
Casal Independentista de Sants
Jaume Compte
C/ Demóstenes 9 baixos 08028
Sants

Dipòsit legal: B-71770-91
L'Insurgent no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles que hi apareixen, i la seva opinió es veurà reflectida en l'editorial

Visita'ns a Internet
www.llibertat.com\jcompte
Correu-e: *jcompte@llibertat.com*

L'Ajuntament de Barcelona i la defensa de la Llengua Catalana

Pep

Barcelona és la capital de Catalunya. Això no ho discuteix ni el senyor Clos. Per aquest motiu, sembla que també Barcelona hauria d'ésser la capdavantera en tot el que fos promoció i defensa de la llengua oficial del país i ser especialment sensible a estendre'n l'ús social, cosa ja per si mateixa difícil, a causa de l'elevat grau de multiculturalitat que va agafant la ciutat.

Hi ha barris on ni se sent parlar el català. Són barris normals, amb gent que ja fa temps que va arribar d'arreu de l'estat espanyol. El castellà és la seva única llengua; és a dir, no són bilingües, contràriament al que ara se'ns demana.

La situació es complica amb els nouvinguts (magribins, pakistanesos, caribenys, xinesos, filipins, etc), i de ben segur que encara s'embolicarà més amb els que vindran. D'aquí a 25 anys, trobarem una Barcelona que no s'assemblarà a l'actual: serà una capital multiètnica, amb un aiguabarreig de cultures i de llengües. L'economia neoliberal, la globalització i la precarietat dels països subdesenvolupats ens porta en aquesta direcció. I del català... de la llengua oficial, qui se'n recordarà? Segurament quedarà en el domini íntim d'una minoria autòctona.

Tot i que aquest panorama sembli alarmista, no és una opinió personal. Especialistes en sociologia i sociolingüística ho han anunciat d'una manera reiterada. Davant aquesta situació, què fa l'Ajuntament de Barcelona? Simplement, res. Com a molt, únicament saben omplir-se la boca dient "no és la nostra competència". Tampoc és competència, segurament, de molts municipis d'arreu del país governats per ells mateixos, i l'actitud, en canvi, és molt diferent. Hi ha 141 municipis adherits al Correllengua d'enguany... El de Barcelona ni ha contestat. De ben segur que el tema ni ha arribat a la taula de l'alcalde (l'organigrama sociatoespanyolista en què està envoltat ja tria el gra de la palla).

El més ignominiós, però, és que a més a més encara posin pals a les rodes dels que des de la societat civil volem omplir el buit de la seva desídia i fer el que ells no fan. La Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, organisme que agrupa 20 entitats capdavanteres dels nostres barris, ha vist denegada per quarta vegada consecutiva la sol·licitud de subvenció per la tasca que fem.

Aquesta negació sistemàtica ens fa pensar que l'espanyolisme és ben present en l'equip de govern de Sants-Montjuïc. Parlen del PP, però a la pràctica fan i pensen el mateix. "Pels seus fets els coneixereu". És la primera conclusió que se'ns escau. Ens sap greu per la gent d'Esquerra Republicana, però... com es poden asseure envoltats de gent espanyolista que no són capaços de fer ni deixar que els altres facin?

Tot i amb això, hi ha una cosa positiva. Porten la seva espanyolitat i el nul suport a res que s'assembli a la cultura o llengua catalanes ben alt, a la cara, i no ho callen. La senyora Marina Subirats, presidenta del Districte, va dir públicament en una reunió: "Evidentment, nosaltres subvencionem programes que ens són afins". L'altra joia de la corona és el regidor Pere Alcober. Llur escalada dins el partit mai ha estat des de posicions gaire catalanistes, més aviat ha estat arrenglerat en el sector dels capitans, als quals el tema de la normalització lingüística mai els ha fet ni fred ni calor.

En l'última sol·licitud (denegada) que vàrem entregar a Drets Civils, en la qual presentàvem un projecte d'integració lingüística per a veïns de cultura magribina del nostre Districte, la mateixa regidora de Drets Civils, senyora Roser Veciana, ens va advertir: "Si aquest projecte passa per les mans del Pere Alcober, segur que us el tomba".

Tal dit i tal fet. Hi va passar i mai més se n'ha sabut res. Ni del projecte, ni del català, ni dels magribins.

Amb els regidors que tenim al Districte, la cultura del país i la seva llengua aniran ben lluny...

Breus

A Sants, ni un pas enrere amb la llengua. Unes dues-centes persones participaren en la quarta edició del Correllengua

al barri, celebrat el dissabte 30 de setembre passat i convocat per la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) de Sants, Hostafrancs i la Bordeta. La marxa, que sortí com sempre de la plaça d'Espanya i que finalitzà enguany, i com a novetat, a la plaça de Sants, transcorregué amb el suport de veïns i veïnes que animaren i aplaudiren la columna; en aquest sentit cal destacar l'aparició espontània des dels balcons de pancartes a favor de la plena normalització de la nostra llengua. Ja un cop a la plaça de Sants, i després de diverses manifestacions de cultura popular a càrrec de diables i gegants, un parlament de la CAL –la lectura del manifest del Correllengua 2000 (vegeu-ne el text íntegre a l'anterior L'Insurgent, especial 11 de Setembre)– i una crida de la Plataforma Cívica per un 12 d'octubre en llibertat a participar en les immediates mobilitzacions van precedir l'actuació del cantautor mallorquí Toni Nicolau, que posà el punt final a un reeixit Correllengua, l'encert del qual de ben segur és a causa, entre d'altres, del canvi de dia i de lloc. Recordeu, però, que les activitats del Correllengua no s'aturen aquí!

Autocars a València per al 9 d'Octubre i a Perpinyà per al 4 de Novembre. La CAL del barri ens informa de l'organització d'autocars per assistir a dues de les dates més crucials del Correllengua d'enguany. Per a més informació, podeu trucar al Centre Social de Sants (93 490 38 93) o passar-hi qualsevol dimarts a partir de les 8 del vespre.

D'acord amb The Third Way. The Renewal of Social Democracy (1998), d'Anthony Giddens, el procés de mundialització de l'economia i de la informació desdibuixa les fronteres dels moderns estats nació mentre les reivindicacions d'autonomia local es van fent més insistents. La comunitat política que anomenem estat nació era imaginada, limitada i sobirana (Benedict Anderson, 1999). Que la nació era limitada vol dir que ni el nacionalista més messiànic somiaria un dia que tots els membres de la humanitat serien compatriotes seus, com els cristians podien haver somiat, en una altra època, en una humanitat convertida al cristianisme. (Llevat que no fos un nacionalcatòlic, és clar!) Ara bé, els estats nació no són associacions voluntàries, sinó comunitats d'incorporació vegetativa en què es neix, es viu i es mor. Les identitats locals, en canvi, restitueixen la capacitat d'organització amb una centralitat política basada en la mateixa comunitat, i permeten gaudir d'autonomia en relació a una altra comunitat que les pugui incloure. En retornar a límits vagues, enfront de fronteres clares, a causa de l'aparició de lligams amb altres regions i la participació en agrupacions transnacionals, es defineixen les preferències d'agrupació de les unitats autònomes. En aquestes circumstàncies, com en temps del Movimiento Nacional i els vint-i-sis punts de FE-JONS, el nacionalisme xenòfob, que creu que la nació és una i indivisible, pot haver de reaccionar respecte al ritme assolit per Catalunya i Euskal-Herria. "Per al feixisme espanyol, la missió universal es concreta en la idea de la Hispanitat,

HIPÒCRITA HISPANOFONIA!

Jordi Plens

entesa com la projecció d'Espanya, la seva llengua i la seva cultura, a Amèrica i en la política imperialista d'Àfrica. Tanmateix, la definició missionera d'Espanya no podia contendre amb la mateixa realitat multinacional, ni les excel·lències del castellà com a llengua d'aqueix imperi ignorar la competència dels idiomes perifèrics en la vida cultural d'una important part de l'Estat. L'imperialisme nacional, ben entès, havia de començar per abordar aquests problemes de política interior." (Rafael L. Ninyoles, Mare Espanya):

"Amoros y el español
El catedrático Andrés Amoros cree que la riqueza fundamental del país es la lengua española y opinó que 'si alguien la ataca es un insensato y un suicida'. Esta opinión es compartida por millones de personas en el mundo, a excepción de unos pocos nacionalistas que usan su beligerancia lingüística como absurdo ariete político".
(La Razón, 27-VII-2000)

De fet, com va exposar sàviament i documentada el catedràtic de comunicació de la UPF, Josep Gifreu, a l'article "L'ofensiva de l'espanyol" (Avui, 25-VII-2000), l'Estat major de l'espanyol du a terme l'estratègia d'expansió del castellà enfora i endins de les fronteres. La hispanofonia mobilitza tots els recursos al seu abast com el fruit madur d'un conjunt d'operacions prèvies, més o menys sistemàtiques, que s'originen, diu l'articulista, en la Transició i que culminen amb la majoria absoluta del PP. Evidentment ja s'entén que un model de nacionalisme oficial i imperialista (en contrast amb els altres dos models, el crioll i el vernacle) té uns antecedents que es remunten molt més enllà en el temps que no el més legítim origen de la Transició. Però fixem-nos, com vol Gifreu, en les notícies més recents:

"Aquesta nova ofensiva de l'espanyol (...) ha trobat al llarg d'aquests anys actors de molt diferent rang i professió –del rei a la majoria dels partits polítics, de les 22 acadèmies de l'espanyol a empreses mediàtiques i financeres, de l'Instituto Cervantes a una munió d'intel·lectuals i artistes– que han treballat coordinadament per la causa de la defensa i promoció de la llengua de Castella en el món del XXI.
"Una breu crònica de les iniciatives anunciades només durant el darrer mes il·lustrarà aquesta apreciació. La Declaració de San Millán de la Cogolla (...)",

El viatge del rei Joan Carles al Brasil, la creació

Breus

Casa per casa. Segons ens informa el poble, diverses patrulles de la policia nacional han iniciat per la vila (i també per l'Hospitalet) unes visites casa per casa i comerç per comerç, aparentment "a la cacera del basc". Dotats amb els recursos humans més qualificats, parelles d'agents han començat a inquirir les veïnes i veïns sobre "persones sospitoses", però "normales, como usted o yo" (sic!). Paral·lelament, la Generalitat ha fet una crida a col·laborar amb les forces de seguretat pel que fa al tema de la repressió de les aspiracions del poble basc. No sereu pas dels que "no sabe, no contesta"? Apa, doncs, a col·laborar!

Judicis per okupació a Sants. A principis de setembre es van celebrar els judicis contra Can Blanco i La Morada. En el cas de Can Blanco, es demanen multes de 120.000 pessetes commutables per 60 dies de presó per a un total de cinc persones. En el moment de tancar aquest número encara no s'ha pronunciat sentència per a cap de les dues causes. Paral·lelament, s'ha reactivat el judici del cine Princesa. Encara en l'àmbit de l'okupació, cal remarcar també la represa de les amenaces de desallotjament a diferents cases i CSA. En aquest sentit, destaquen els greus incidents ocorreguts a la seu del Districte de Sant Andreu i que van acabar amb contusions i detencions a càrrec de la guàrdia urbana.

Les mobilitzacions contra la cimera de l'FMI i el Banc Mundial arriben a la vila. El dimarts 26 de setembre es va organitzar una cercavila reivindicativa que aplegà unes 150 persones. La marxa, que recorregué el barri, realitzà diferents accions simbòliques de denúncia contra els responsables de perpetuar i justificar la misèria.

L'onze, el deu. Més de dues-centes persones –menys segons altres fonts del barri– assistiren a l'acte que amb motiu de la Diada de l'Onze de Setembre celebrà enguany i per primer cop el Casal. Parlaments de la CAL, Maulets, "Jo també em planto", Cases, Comitè de Solidaritat amb en Benjamí Ramos, Plataforma per un 12 d'octubre en llibertat, així com també d'una delegació d'EMMGAN vinguda expressament des de Bretanya –vells favors fruit de l'internacionalisme que practica, discretament, el Casal– farciren un acte que comptà amb nombroses adhesions (curiosament tothom) i que tingué com a part més emotiva l'homenatge a tots aquells i aquelles membres del Casal que en un moment o altre de la nostra història han estat directament represaliats. Un acte que volia servir de canalitzador de totes aquelles dinàmiques que dia a dia incideixen en la realitat de Sants amb l'única voluntat de transformar-la (en aquest sentit la solidaritat més espontània esclatà en honor del Centre Social de Sants, que havia estat atacat la nit anterior amb còctels molotov), sense perdre, però, la perspectiva dels Països Catalans. I s'aconseguí. Pregunteu-ho, si no, al desplegament de socials que farcí l'acte!

del portal Universia.com a partir de l'acord de trenta-dos centres universitaris espanyols i iberoamericans i del suport financer del BSCH, el Foro Iberoamericano de Coproducción Audiovisual, coorganitzat a Madrid per Telefónica Media, etc. És en el context d'aquesta expansió en el món que cal entendre les iniciatives contra la normalització del català: "la retirada forçosa del decret sobre doblatge al cinema, els recursos de CCC contra els reglaments d'ús del català a la URV i a la UPF, la negativa del Congrés de Diputats (gràcies a la majoria absoluta del PP) a exigir als jutges en exercici a Catalunya el domini del català, la presa en consideració per part del Parlament Europeu de la moció de Vidal-Quadras sobre presumptes vulneracions dels drets dels castellanoparlants a Catalunya, etc." .

L'any 1966, la joia de la filosofia hispana, Julián Marías, constatava, després d'estar-hi voltant unes setmanes, que Catalunya estava lingüísticament adolorida i que la situació era de summa injustícia. Argumentava que s'havien d'eliminar les traves lingüístiques en l'ús i l'aprenentatge de la llengua catalana, a partir de la premissa que la vida lingüística és espontaneïtat. Sostenia, perquè el català gaudís de més llibertat, que tota interferència no social en el mecanisme de la llengua pot ésser una pertorbació. Avui dia, i vistos els progressos de l'espanyol a costa dels recursos de tantes institucions públiques, hi ha qui des de l'òrgan oficiós de la RAE, l'ABC, difon pamflets d'ideologia lingüística hispanòfona en què l'argument del no intervencionisme de l'estat en l'espontaneïtat d'aquell ús social es gira contra la llengua minoritzada:

"Albert Camus decía: '¡Ay de las lenguas que necesitan poderes!'

"Pues, exactamente eso: nuestros políticos deberían saber que el futuro de una lengua no depende ni de papá-Estado ni de mamá-Generalitat, sino más bien de su prestigio, del interés que concita, de los beneficios de todo tipo que puede aportar y la voluntad del hablante".

L'article, titulat filosòficament "¡Ay de las lenguas que necesitan poderes!" (28-VII-2000), de Miquel Porta Perales, a més, gira encara contra la Generalitat catalana un altre retret que s'havia llançat contra el remugament filosòfic al voltant de l'ésser d'Espanya o la manera de ser espanyola. Miquel Porta Perales es proposa rebatre un informe en poder de la Generalitat d'acord amb el qual només en cinc universitats espanyoles es cursen estudis de filologia catalana. N'hi ha més, de departaments de filologia catalana, en països com el Regne Unit i Alemanya que al Regne d'Espanya. Per això, conclou l'informe, se n'han de crear més a Espanya.

He començat fent referència a límits vagues, enfront de fronteres clares, en els estats nació de la nova Europa. I d'augment de les reivindicacions d'autonomia local. Per al pamfleter Porta Perales, però, a les cinc universitats que ja existeixen a l'estat espanyol "hay que añadir también las que se encuentran en las comunidades catalana, valenciana y balear. La suma gustará o no gustará, pero la política y las matemáticas así lo indican. (...) Pero no se debe olvidar un pequeño detalle: los números han de cuadrar. ¿Hay suficiente demanda?".

Un conegut sociòleg valencià (Rafael L. Ninyoles, 1979) va descobrir fa temps una ingènua fal·làcia gramatical en el nacionalisme espanyol, aplicada al substantiu i subjecte Espanya, per al qual hom reclama un substrat metafísic, inintel·ligible (ahistòric), fonamentat en els conceptes d'essència i de substància que, al final, resulta consistir en aquells estereotips coneguts sota expressions com ànima col·lectiva o caràcter nacional. En definitiva, que es postulés un caràcter nacional espanyol servia per encobrir que els grups nacionals de la península ibèrica no coincidien amb l'únic grup que propagava l'adoctrinament governamental. Tornem al pamfleter Porta Perales, que es veu que ha sentit tocar les campanes de l'incongruent relativisme postmodern, i pleguem! Ja hem vist una de les consideracions per negar la creació de més departaments de llengua catalana a les universitats del Regne d'Espanya:

"Si la primera consideración es económica, la segunda es ideológica. Cuando se pide que el poder, sin tener en cuenta la oferta y la demanda, asuma por decreto y por sistema la protección de una lengua se está incurriendo en un esencialismo que necesita un símbolo o rito de paso distintivo.

"La paradoja reside en que ese esencialismo intervencionista perjudica a la propia lengua. (...) hay que estar preparados para resistir unos chaparrones esencialistas que son más propios de una religión civil de salvación que de un movimiento político. Amén."

Sants, agost 2000

Breus

Pel que fa a l'Onze, aclarida la posició del Casal, la jornada es repartí no ben bé com sempre, malgrat que hi havia el mateix nombre de convidats. Sobre l'acte celebrat a l'Arc de Triomf, únicament saludem la iniciativa per tot seguit destacar el baixíssim nivell polític que va oferir.

12-o: ni un pas enrere. Si les coses no es torcen a darrera hora, enguany es podria consolidar una de les aspiracions més antigues del teixit associatiu així com del veïnat en general, que consisteix a fer fora els feixistes que cada 12 d'octubre, amb motiu de la festa d'Espanya, celebren l'esmentat dia a la plaça dels Països Catalans. Amb el suport de més de 140 entitats s'han planificat un seguit d'activitats per als dies 11 i 12 d'octubre (vegeu el programa a la contraportada d'aquest número) que pretenen convertir aquesta plaça en un punt de debat i reflexió, però també de cultura popular i festiva, sinònims, tractant-se d'un 12 d'octubre a Sants, de resistència i compromís. Des del Casal, participem en la plataforma de manera activa –sempre en la mesura de les nostres possibilitats–, i és per això que animem a tothom a sumar-se als actes previstos. És, de ben segur, la millor manera de recordar el caràcter antifeixista que ha caracteritzat històricament la vila de Sants.

Festes Alternatives de Sants. L'edició d'enguany de les festes alternatives de Sants va ser tot un èxit malgrat els imprevistos que provoquen el retard de la programació i els canvis d'última hora. Durant cinc dies i quatre nits, un espai del barri que, durant la resta de l'any, esdevé inutilitzat i al servei dels cotxes fou l'escenari de les terceres festes alternatives: un pregó amb una traca interminable inclosa va engegar el tret de sortida de les festes. Al marge dels tradicionals concerts, veritables estrelles de les festes, vam poder participar en la presentació del "Mujeres Prekupando", una xerrada sobre la "transición" i videos sobre la globalització i la situació de les dones immigrades. Paral·lelament, el "pàrking" oferia la possibilitat de conèixer el procés de rehabilitació del CSO Hamsa, la lluita per un 12-O sense feixisme i el projecte del MRG entorn la cimera de Praga 2000. Els

ingressos obtinguts amb la barra i la venda de menjar serviran per millorar la infraestructura del barri i continuar autogestionant els projectes i iniciatives dels col·lectius de Sants.

Manifest del Casal Independentista de Sants Jaume Compte amb motiu de l'11 de Setembre

Bona tarda a tothom.

Per primera vegada, des del Casal Independentista de Sants "Jaume Compte" ens hem decidit a organitzar aquesta commemoració de l'Onze de Setembre. Aquest és un any especial per a nosaltres: com sabeu, celebrem deu anys, i d'entre la llarga llista d'activitats que estem desenvolupant, vam pensar que havíem de dur a la nostra vila el record de la desfeta de la Guerra de Successió, quan els canons dels exèrcits borbònics retronaren des del nostre terme municipal per bombardejar la Barcelona resistent. Corria l'any 1714, i aquella derrota –conseqüència del desastre d'Almansa, escaigut set anys abans, el 25 d'abril de 1707– desfermà la caiguda definitiva de la resta del territori a mans espanyoles i franceses i la pèrdua de les nostres llibertats nacionals i la repressió més ferotge per part de l'enemic.

La memòria històrica és important, però els drets individuals i col·lectius ens assisteixen sense necessitat de recórrer al passat. Per això l'independentisme s'arrela en el teixit associatiu, perquè democràcia és treball de base i participació.

Ara fa deu anys naixia, doncs, a Sants una experiència nova, en aquest context de lluita alliberadora. Començàrem amb molta força, amb la força que dóna encetar una etapa després de superar-ne una altra. Molts i moltes de nosaltres feia un grapat d'anys que treballàvem a la vila al si d'experiències d'àmbit nacional no prou reeixides i insuficients localment. La creació del Casal ens permeté per primera vegada disposar d'un instrument, singular, de relació amb els nostres conveïns. I és tot un orgull haver de concloure que, deu anys més tard, gràcies a l'esforç que hi hem abocat, Sants continua essent avui un referent conegut i seguit en molts altres indrets dels Països Catalans.

Del 1990 ençà, no només hem sabut mantenir un nucli actiu important i estable de persones –i fins i tot en les hores baixes, que n'hem tingudes i moltes–, sinó que gràcies a l'esforç de tots i totes hem desenvolupat una tasca notable: actes, xerrades, campanyes, mobilitzacions i agitació quan ha calgut; per la qualitat de vida dels nostres avis, pel transport públic, pel condicionament de zones verdes, per solidaritat amb altres nacions amenaçades del món, contra la repressió de companys i companyes independentistes, contra el desallotjament de cases ocupades, contra l'explotació de la joventut per les ETT, contra la presència de feixistes a les nostres places...

Gràcies al manteniment d'aquest nucli militant i gràcies a haver madurat políticament, ara mateix comencem a collir amb il·lusió el fruit de les hores esmerçades. És cert que, en paral·lel a la resta del país, hem perdut capacitat de resposta a causa del nostre afebliment ideològic. Però ja hem tocat fons i ens enlairem amb força.

En aquests moments, Sants és l'escenari d'on ha sorgit l'Assemblea, un punt de trobada dels espais alternatius al sistema que s'hi belluguen. O de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, on participa el bo i millor de la societat civil santsenca en defensa del català. En aquest sentit, volem fer una menció especial a l'associació de veïns del Centre Social de Sants i als centres socials autogestionats (les cases ocupades) que funcionen a la nostra vila, sense els quals Sants no seria avui la punta de llança de la lluita antifeixista i antiespanyolista que és ara al nostre país.

Han estat, doncs, deu anys d'intensa activitat. Però malgrat aquesta vocació de treball local, el Casal no ha oblidat mai la necessitat de l'existència d'una alternativa política independentista nacional. I ara, amb motiu del desè aniversari, volem manifestar més clarament que mai que no eludirem el nostre compromís amb aquest repte. Certament, l'aportació d'un col·lectiu com el nostre és i serà modesta, però ben segur també necessària.

Ja fa una vintena d'anys que vivim sota l'actual sistema constitucional espanyol, del qual deriven els nostres estatuts d'autonomia. El país que tenim avui, almenys al sud de l'Albera, és fill directe d'aquells pactes de la Transició, que encara avui regeixen la nostra vida col·lectiva. La gran majoria dels líders polítics són els mateixos d'aleshores, i el mateix podem dir de les elits econòmiques, mediàtiques i culturals.

Si es tracta de fer balanç, hem de dir que ha estat un lideratge profundament mediocre. Tenim una democràcia de molt baixa qualitat. El poble se sent cada vegada més lluny de la política. La gran majoria dels nostres polítics viuen còmodament instal·lats al servei dels poders econòmics i lligats de mans i peus pels mitjans de comunicació. Els catalans i catalanes, com a poble, hem perdut empenta i il·lusió. La gent del carrer ha perdut el protagonisme i la consciència nacional retrocedeix. En definitiva: el projecte de país ha desaparegut, si és que va arribar a existir.

L'esquerra independentista s'ha mantingut ferma i lúcida, els darrers vint anys, en la denúncia del deteriorament progressiu de la nostra vida col·lectiva. Però això és tan cert com que no ha estat capaç d'articular

una alternativa política seriosa, creïble i viable. Vint-i-cinc anys després de la mort del dictador, l'esquerra independentista continua desorganitzada i sense projecte.

Malgrat tot, des del Casal Independentista de Sants volem llançar un missatge d'optimisme. En tenim motius: a l'entrada del segle XXI, l'independentisme és una realitat més viva que mai. Arreu del país proliferen els col·lectius locals i comarcals; moltíssims joves s'incorporen als nostres ideals de justícia i llibertat; concentracions massives com les de cada 25 d'Abril a València demostren l'enorme potencial humà de què disposem arreu del país. Per tot això, cal que siguem capaços d'oferir un projecte il·lusionador a tota la gent d'aquest nostre país que somnia en un futur més lliure. Cal que siguem capaços de bastir un discurs realment nou, unes formes organitzatives originals i una cultura política imaginativa.

- Un discurs realment nou que no camufli la càrrega rupturista que és inherent al nostre marc nacional i a les nostres posicions polítiques, però que alhora no perdi de vista les circumstàncies actuals del nostre poble.
- Un discurs realment nou que no blasmi la intervenció política en tots els fòrums on aquesta sigui possible i que alhora no renegui de la presència al carrer com a forma també legítima i útil d'intervenció pública.
- Un discurs realment nou que no es munti mons imaginaris, però que tampoc no oblidi la utopia.
- Un discurs realment nou que sigui capaç de trencar les fronteres interiors de l'independentisme i ser escoltat, i assumit, per tanta i tanta gent de bona fe que pot arribar a compartir els nostres objectius.
- Un discurs realment nou, en definitiva, que ens situï en condicions d'arribar a la necessària majoria social sense la qual la independència mai no serà possible.

Hem dit abans que des del Casal apostem també per formes organitzatives originals. Volem dir que massa sovint l'independentisme ha començat la casa per la teulada. Les organitzacions estratègiques són necessàries, però no són res sense un entramat cívic, cultural, logístic i econòmic que comparteixi els mateixos objectius. És hora que els i les independentistes, amb paciència, amb mètode, ens dediquem a construir aquest entramat tan necessari i tan difícil de teixir. Ho repetim: amb paciència i amb mètode.

També reclamem una renovació de la cultura política de l'independentisme. Nosaltres no renunciarem mai a l'herència de tots aquests anys de lluita, perquè n'estem orgullosos. L'experiència acumulada ens enriqueix i ens anima a continuar endavant. Però no hem d'oblidar que els nostres objectius polítics són impossibles d'assolir sense el suport actiu de la majoria del nostre poble. És imprescindible, per tant, que renovem també les nostres formes d'actuar, i que ho fem a partir de la humilitat. Cal dedicar temps a escoltar. Igual que nosaltres tenim la nostra herència, hi ha molts moviments transformadors dins del país que també tenen la seva, tan digna i respectable com la nostra. La construcció nacional no la podem fer sols: hem de sumar. I si per sumar cal canviar determinades actituds o determinats llenguatges, cal ser generosos.

Modestament, el nostre Casal ha intentat i continuarà intentant aplicar aquests principis a l'activitat diària. Hem dit abans, i ara ho repetim, que el nostre compromís amb l'evolució general de l'independentisme és total. Que ningú no ens busqui en dinàmiques sectàries o grupusculars, perquè no ens hi trobarà. Però que ningú no ens busqui tampoc en les rebaixes de fi de segle, perquè no en comprarem.

Volem acabar amb un sentit record als heroics defensors de la ciutat de 1714. La seva caiguda va ser la caiguda de tot un poble, de Salses a Oriola i de Fraga a Maó. 286 anys després, aixequem la nostra veu per cridar que el seu sacrifici no va ser inútil. El testimoni d'aquells compatriotes ens emociona i ens esperona. Que ho sàpiguen els ocupants i els botiflers: la llibertat és inevitable.

Visca la Terra!

Sants, 10 de setembre de 2000

De l'avui cap al demà

Anàlisi del curs polític

Joan Moragues

Analitzar la conjuntura política del nostre país –objectiu d'aquest article– no és gens fàcil. Hi intervenen molts elements, fruit de l'esquarterament territorial que patim, i encara des de la perspectiva de l'independentisme hem d'atènyer dinàmiques ocultes als ulls de la majoria dels nostres conciutadans. Ho intentarem, doncs, amb total modèstia. Vegem què en surt.

Políticament parlant (institucionalment parlant), no se li escapa a ningú que vivim moments de rearmament espanyolista. Només cal recordar la reacció dels actuals ocupants de la Generalitat Valenciana davant la celebració de la Trobada de Regidors de Cultura i Medi Ambient dels Països Catalans a València, el 6 de maig passat. O iniciatives molt més preocupants, com ara l'atac als reglaments d'ús lingüístic de diverses universitats catalanes en un intent de desbancar la llengua pròpia de la nostra nació dels àmbits acadèmics. O també la queixa del Consejo Económico y Social (on estan representats els principals agents econòmics i socials de l'estat espanyol: patronals, sindicats majoritaris, etc.) en el sentit que la descentralització administrativa autonòmica representa un frau a la competitivitat de l'economia peninsular; potser sí que hi estaríem d'acord, però segurament per raons radicalment oposades. I també el nou Decreto de Humanidades, i tantes i tantes altres coses...

Aquesta envestida és possible gràcies als excel·lents resultats recollits pel Partit Popular en les últimes eleccions espanyoles del 12 de març. Uns comicis que van portar la majoria absoluta a la dreta més reaccionària i, amb ella, un desacomplexament simbòlic i pràctic de grans dimensions. Hem d'estar, per tant, veritablement preocupats. No debades, el PP va obtenir uns immillorables percentatges als Països Catalans, que s'acosten al 37% dels vots emesos (2,5 milions de votants), per un 34% el PSOE en les seves variants regionals (una mica més de 2 milions). CiU, a molta distància, va perdre 200.000 vots i es quedà per sota del milió d'electors, i la resta de formacions, en especial les autoanomenades nacionalistes, assoliren resultats discrets. Només ERC va repetir un escó, i ni el BNV ni el PSM no van aconseguir representació. En un hipotètic Parlament dels Països Catalans, suma dels diputats de les circumscripcions sota administració espanyola (85 escons), el PP gaudiria de 36 diputats; 31 el PSOE; 15 CiU; 1 ERC; 1 EUPV, i 1 IC. També és cert que no van anar a votar 2,7 milions de persones, però com que no és probable que tota aquesta gent se situï ideològicament en l'òrbita de l'esquerra independentista, val més que assumim que el moment és fumut. Aquesta és la realitat sobre la qual hem de treballar.

Així i tot, magre no vol dir perdut, ni de bon tros. Arreu del món, per efecte de la mundialització, i molt especialment a Europa, els moviments renacionalitzadors tendeixen a reviscolar a la mateixa velocitat que els estats nació perden sentit i poder. D'exemples en tenim a cabassos: Bretanya, Escòcia, Irlanda, Galícia. Còrsega és el darrer, gràcies a la unitat de l'independentisme, que ha arrabassat per primera vegada del Govern francès el reconeixement de l'existència del poble cors i alguns drets lingüístics i nacionals que se'n deriven. Una tímida reacció que no pot amagar la persistència de l'ideari jacobí a la República. La dimissió de Jean-Pierre Chevènement ho demostra.

Espanya també és un estat que experimenta els canvis històrics amb un cert retard; en aquest sentit, l'actual fortalesa de la dreta espanyola és fruit directe de la feblesa de l'esquerra del mateix país (ja sabem que no hi ha res que s'assembli més a un espanyol de dretes que un espanyol d'esquerres). I com que l'element que dóna sentit a uns i altres és justament el caràcter espanyolista més que no pas les divergències ideològiques pròpies de l'espectre esquerra/dreta de la societat occidental, el transvasament de vots circula amb tota naturalitat en funció de la conjuntura política. És un alleujament comprovar, doncs, que l'única possibilitat de renovar el panorama sociopolític a casa nostra passa per la construcció d'un moviment d'alliberament nacional, d'esquerra plural, i rupturista, perquè així ho marca el nostre àmbit nacional: els Països Catalans. Un espai atomitzat i reduït a la mínima expressió per la legalitat vigent –que hi xoca violentament– i, no ens enganyem, per propi desinterès. Però amb unes perspectives de creixement immenses.

Alguns indicis són esperançadors: l'augment de la consciència nacional a la perifèria del nostre país, sobretot a les comarques del sud; el reforçament de les dinàmiques nacionals (Trobada de Regidors, constitució de la Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans, presència de catalans centrals als aplecs celebrats lluny de la capital...), i el procés d'acostament entre els diversos sectors de l'independentisme combatiu encetat oficialment a Vinaròs el proppassat mes d'abril. Símptomes que alguna cosa canvia, que cada cop més catalans i catalanes viuen lliurement la seva condició nacional, de Salses a Oriola i de Fraga a Maó. No hi ha cap element al nostre país que tingui tanta força trencadora com la reafirmació d'un marc nacional diferent al que ens fixen els estats als quals pertanyem a desgrat. I la construcció nacional (la defensa de la comunitat nacional catalana en el seu conjunt i dels drets col·lectius que l'assisteixen) és, per tant, l'instrument que ens permetrà bastir una societat nova, democràtica, participativa, justa, igualitària, sostenible, solidària.

Hem començat analitzant l'actual moment polític i acabem amb la recepta al malestar que ens provoca. Construïm el moviment d'alliberament nacional que ens cal. I fem-ho de baix cap amunt. Al Casal en sabem una mica, d'això. Que s'estengui l'exemple.

Tot sovint, per la mateixa dinàmica de la revista, se'ns ha passat per alt el tradicional recordatori que en diverses dates es fa als militants morts en combat. És per això que, i a manera de desgreuge, des de les pàgines de L'Insurgent ens hem volgut acostar a la nostra història, la història que ens és més propera, tant cronològicament com ideològicament. Ens hem volgut apropar a la història dels primers anys de l'anomenada Transició, carregats d'entrebancs, però també de ràbia, il·lusions, esperances i lluita. I com que no volíem una posició científica, freda i asèptica d'un historiador, sinó una perspectiva personal i sentimental, pròpia d'algú que va viure aquells fets en primera persona, li hem demanat al Fredi Bentanachs, testimoni directe d'aquells anys 70 i amic personal de Fèlix Goñi i de Martí Marcó, que ens parli d'aquells fets històrics i d'aquests dos militants de Terra Lliure morts en combat. Amb aquest escrit, doncs, volem que quedi constància de l'homenatge que retem des del Casal a totes les persones que van lluitar i van donar la seva vida per l'alliberament social i nacional dels Països Catalans.

Aproximació a Fèlix Goñi i la fundació de Terra Lliure

Fredi Bentanachs i Chalaux

Són prou coneguts alguns dels membres fundadors i militants de Terra Lliure, però en aquest article voldria centrar-me més en un company i amic la figura política del qual, tot i donar la vida per la causa, sempre ha quedat diluïda pels esdeveniments posteriors i pels anteriors.

Vull parlar-vos d'en Fèlix Goñi i Roure, amic personal meu, i també, és clar, d'en Martí Marcó i Bardella.

Tots tres vàrem formar un grup d'amics i entre nosaltres vàrem anar construint una sòlida amistat. Tan sols les bales de la policia i una desafortunada acció de lluita em van deixar orfe dels meus dos millors amics.

En Fèlix Goñi i Roure va néixer al Prat de Llobregat el dia 24 de novembre de 1958 i va morir el 2 de juny de 1979. Tenia, doncs, 20 anys. Als 17 anys, l'any 75, es va posar a treballar en una fàbrica d'indústries químiques del Prat de Llobregat.

En Fèlix, en Martí i jo ens vam conèixer a través de les lluites obreres de l'època i, sobretot, de la lluita independentista al voltant del final de les tradicionals ballades de sardanes dels diumenges a la plaça de Sant Jaume l'any 75. Quan ja feia temps que ens hi movíem i ja havíem vist que congeniàvem políticament, vam decidir militar en els grups independentistes que actuaven des de la clandestinitat. En Fèlix havia mantingut contactes amb el PSAN del Prat i jo amb el PSAN-P i els COLL (Col·lectius Obrers de Lluita), i vàrem decidir entrar a les JRC, que eren les joventuts del PSAN-P; en Martí Marcó es va incorporar a les JERC. Tots tres teníem el propòsit de cercar la gent del FAC (Front d'Alliberament Català) per incorporar-nos a la lluita armada.

El desembre del 76, en Goñi, jo i un company llibertari vàrem fer una acció contra un míting d'AP (Alianza Popular), antecessors del PP, al Palau dels Esports, en què parlaven els franquistes Manuel Fraga, Licinio de la Fuente i Laureano López Rodó. L'acció va sortir bé i vàrem poder fugir. Arran d'aquest fet, però, la direcció del PSAN-P i jo ens vàrem distanciar, a l'ensems que en Martí Marcó es va distanciar de les JERC. Mentre tots dos ens apropàvem a Estat Català, en Fèlix Goñi va continuar a les JRC i ens va fer de cap de pont amb el PSAN-P.

Coneixedor de les nostres intencions, el patriota Manuel Cruells ens va suggerir la formació d'un grup armat integrat per gent més jove, ja que els membres del FAC que eren a EC eren molt madurs i estaven cremats policialment.

Així fou com en Martí Marcó i jo, amb la posterior incorporació d'en Fèlix Goñi, vàrem fundar el grup AUE-EAC (Agrupació Unitària d'Esquerres-Exèrcit d'Alliberament Català), que tenia com a òrgan d'expressió Cop de falç. Després de diverses actuacions polítiques i armades, en què per exemple vàrem tenir un ferit de bala durant la vaga de la Cia. Roca Radiadors (a la qual vàrem donar ple suport), ens posàrem en contacte, a través del nostre cap de pont Fèlix Goñi, amb elements del PSAN-P, els quals ens van proposar que ens uníssim en la lluita. Després d'una assemblea, l'AUE-EAC es va dissoldre i els que vàrem quedar (que érem el Martí Marcó, el Fèlix Goñi i jo) vàrem sumar esforços amb els altres companys que provenien del PSAN-P i vàrem fundar el que més endavant tothom coneixeria com a TERRA LLIURE.

Breus

Empresonament d'antifeixistes. Tres joves de Vilafranca del Penedès estan sota ordre de recerca i captura, a petició del jutge Ramos Gil, encausats pels fets del 12 d'octubre del 98 al barri. És curiós que es reactivi aquest tema precisament quan falten poc menys de dues setmanes per al 12. No pretendrà ser una amenaça? La resposta popular no s'ha fet esperar i a més de nombroses mobilitzacions arreu cal destacar també el posicionament de diversos ajuntaments a favor de la llibertat dels encausats.

Proximitat del 12 d'octubre: Atac amb còctels Molotov al Centre Social de Sants

Repressió contra Maulets.

Diversos militants de Maulets han estat durament reprimits en les darreres setmanes a causa del seu compromís en la lluita popular. Encara presents les detencions en la manifestació antitaurina de Girona s'hi ha d'afegir ara la irregular detenció d'un jove de Berga acusat de suposades pintades a la casa d'un regidor del PP, així com també contra un supermercat de la cadena Lidl, la política lingüística de la qual és de sobres coneguda –i combatuda afegiríem– per tothom. La retenció absolutament il·legal va ser duta a terme pels Mossos i s'inscriu, segons ens han confirmat fonts ben informades, en una campanya de repressió iniciada pels Mossos de la zona. Són aquests els primers resultats de la col·laboració entre l'Oreja i el Pomés? Mare de Déu!!

(Pel que se'ns informa a darrera hora, almenys dos joves d'aquesta organització haurien estat detinguts i posteriorment expulsats a Alemanya arran de la seva participació contra la cimera de Praga).

Condemna de dos anys de presó per a un militant de l'esquerra independentista de Mataró.

Pere Boix, militant ecologista, sindicalista i de l'esquerra independentista de Mataró, va ser condemnat el mes de juliol passat a dos anys de presó pel presumpte delicte d'amenaces a diverses ETT i a una joieria de la capital del Maresme. La sentència, dictada per la jutgessa Mª del Mar Guillén Socías, és una cadena d'irregularitats i està basada en la presumpció de culpabilitat, ja que bandeja en tot moment i de manera sistemàtica els arguments de la defensa i té com a únic objectiu demostrar la culpabilitat de l'acusat.

Tot i que la defensa va presentar dues proves pericials en què es demostrava que l'autor dels escrits amenaçadors no era el Pere Boix, la jutgessa es basa únicament i exclusivament en l'informe presentat per la policia, que és exalçat en tot moment com una gran feina d'investigació i objectivitat. A més a més, com a principals mòbils per cometre el delicte s'hi destaca el fet que l'acusat hagi participat en manifestacions antiETT i que "el entorno en que el acusado desarrollaba su actividad social (grupos de izquierdas e independentistas)" sigui el punt des del qual s'organitzen aquestes manifestacions. A la jutgessa se li escapa el mòbil per a l'amenaça a la joieria, però de seguida se n'empesca un i afirma que podria ser el mòbil anticapitalista.

Una altra irregularitat del text condemnatori és que la jutgessa passa per alt el contingut de les amenaces i diu que no té importància que aquests escrits, que reconeix que són de caràcter feixista –els "textos" són del tipus "Te vamos a violar" i "Viva España"–, no coincideixin amb la ideologia de l'acusat ni amb la del famós "entorno" en què es mou (tan important anteriorment a l'hora de demostrar-ne la culpabilitat). Així, doncs, d'una banda, l'entorn social té un pes específic important per demostrar que existeix un mòbil i d'altra banda, quan es podria tractar d'una prova que demostrés la innocència de l'acusat, la ideologia d'aquest mateix entorn i pertànyer-hi perden, de cop i volta, qualsevol valor.

Seguint en la línia de l'absurd, Guillén Socías troba una prova "concloent" en el fet que l'acusat sigui carter. Segons la jutgessa, a causa d'aquesta activitat laboral, el Pere tenia "facilidad comisiva", ja que li hauria permès conèixer gent i enviar les amenaces. Per afirmar això es basa en les declaracions del joier amenaçat, que va manifestar que el veia passar per davant del seu establiment repartint cartes (!).

El cas del Pere Boix no és el primer, ni l'únic, ni –malauradament– serà l'últim, i ens demostra un cop més l'arbitrarietat amb què actua sistemàticament la "justícia" espanyola, que, basant-se en proves inconsistents i totalment subjectives, no dubta ni un segon a l'hora de dictar penes de presó per a les persones a causa de la seva ideologia i la seva militància política.

PRAGA

Una Ciutat Assetjada

dani@pangea.org

Aproximadament un mes abans del 26 de setembre, Dia d'Acció Global, el govern txec posa en marxa la màquina de la difamació i l'amenaça velada. Fonts del Ministeri de l'Interior txec arriben a dir que es preparen per a eventuals morts, i que es tindrà cura d'hospitalitzar separadament manifestants, policies i banquers, a fi d'evitar aldarulls als centres hospitalaris.

Els violents

D'entre els més de 500 detinguts i detingudes a la capital txeca, hi va haver durant unes hores prop de trenta catalans/es. INPEG, la coalició txeca organitzadora de la protesta, ha reportat casos de tortura als detinguts i detingudes, tractaments degradants i violacions.

Una psicosi atiada de manera barroera acaba per calar, tanmateix. Les deu mil persones que pretenen manifestar-se contra el Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional arriben esglaonadament a una ciutat de carrers buits i vianants temorosos. El teatre de batalla perfecte per a onze mil tensos policies dotats d'un modern equipament antimotins i ensinistrats recentment per l'FBI i la policia de Seattle. Després de dos dies d'enfrontaments entre sectors de la protesta i la policia txeca, el resultat serà: més de 500 detinguts i detingudes, ferits a desenes i una cimera de taurons de la banca que ha acabat un dia abans del que s'havia previst.

Encara que semblava previsible que, en el futur, aquestes reunions s'haurien de fer en illes deshabitades o en deserts, el vicepresident del govern espanyol, Rodrigo Rato, ha anunciat que la propera reunió del Banc Mundial tindria lloc a Barcelona, el juliol del 2001, contra tot pronòstic. La notícia ha causat les opinions més diverses a la nostra terra. De moment, però, el moviment antiglobalització —el qual és prou divers i desigual perquè no se l'anomeni moviment— té previst començar una campanya contra la repressió i la criminalització. Del que és local al que és global; i és que malauradament d'aquests temes en tenim nocions, a Sants.

Cap a un front català contra la globalització

La campanya que havia de portar autocars des de la nostra terra fins a la capital txeca ha tingut certes dificultats, principalment les que es desprenen de la confluència de sectors ideològicament molt diferents, des de cristians de base fins a grups autònoms, passant per partits polítics i grupuscles de diferent signe.

L'independentisme revolucionari va participar en la campanya. Cal lamentar, però, que no hi tingués una presència més elevada. Organitzar-se com a Països Catalans era factible. Al meu parer, només hi hauria calgut prou presència per compensar les veus conformistes amb certa part de l'estat de coses: "la unidad de España". Opino que des de l'independentisme revolucionari cal incidir amb més èmfasi en aquest moviment, tenint en l'horitzó el fet que no només cal canviar les estructures supraestatals, sinó qüestionar-nos les estructures d'opressió més properes: els estats espanyol i francès.

Cal tenir en compte la possible visita del Banc Mundial a Barcelona. S'albira novament la repressió policial i mediàtica contra el nostre poble, però també una nova oportunitat d'organitzar-nos i créixer.

Caldria revisar certes 'performances' avui en dia poc útils.

NOTA: Les fotos reproduïdes han estat cedides per A.R.M. a l'Insurgent. Notifiqueu-li abans de fer-les servir: arnaurvm@teleline.es

TROBADA PER LA JUSTICIA SOCIAL I EL RESPECTE ENTRE CULTURES

11 i 12 d'octubre del 2000
Pl. Països Catalans

11 d'Octubre

18:30 Cercavila reivindicatiu amb la Banda del Surdo. Sortida desde Pl. Sants.
19:30 Acampada i instal·lació d'exposicions.
Recital poètic a càrrec del grup poètic Leon Felipe de l'Ateneu Enciclopèdic de Sants.
Timba de cones.
20:00 Xerrada:
Causes de la immigració i la situació en què es troben en arribar a l'Estat Espanyol.
Videos:
Document sobre la lluita dels "Sans papiers".
"Els Mitjans de comunicació i la immigració."
22:00 Trobada de diables de Barcelona.
23:00 Concert:
Pomada (música tradicional)
Rabia Positiva (hardcore)
Inadaptats (rapcore)

12 d'Octubre

03:00 Dj's amb música diversa (patxanga).
05:00 Cinema: "Saïd".
08:00 Cacerolada i xocolatada popular.
09:30 Xerrada informativa:
Les mobilitzacions contra l'FMI i el BM a Praga 2000.
10:30 Jocs infantils.
Xerrada:
Feixisme... Ni al barri ni enlloc! (amb Andrés Sorel i Jordi Dauder)
12:00

Manifestació

Posa't al dia a www.antifeixistes.com

PLATAFORMA CÍVICA PER UN 12 D'OCTUBRE EN LLIBERTAT.